

ČESKÁ REPUBLIKA ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Petra Příhody a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce: G. N., zastoupený Mgr. Janem Lipavským, advokátem v Hradci Králové, Velké náměstí 135/19, 500 03 Hradec Králové, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, proti rozhodnutí ze dne 16. 3. 2002, čj. OAM-1464/VL-20-12-2001, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 10. 2004, čj. 24 Az 1371/2003-53,

t a k t o :

- I. **Kasační stížnost se zamítá.**
- II. **Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 16. 3. 2002, čj. OAM-1464/VL-20-12-2001, žalovaný neudělil žalobci azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., a vyslovil, že se na žalobce nevztahuje ani překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Žalobce toto rozhodnutí napadl opravným prostředkem u Vrchního soudu v Praze, který jej předal k dokončení Krajskému soudu v Brně (čl. II bod 1 zákona č. 519/2002 Sb.). Tento soud pak věc postoupil místně příslušnému Krajskému soudu v Ostravě v Brně, neboť v jeho obvodu byl žalobce hlášen k pobytu v den předložení opravného prostředku Vrchnímu soudu v Praze. Krajský soud v Ostravě žalobu napadeným rozsudkem zamítl.

Proti tomuto rozsudku žalobce (stěžovatel) brojil včas podanou kasační stížností, a to z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Konkrétně tvrdil, že byl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 zákona o azylu. Aktivně vystupoval proti komunistické straně v Moldavsku a

pro veřejná vyjádření svého politického přesvědčení byl perzekvován ze strany komunistického poslance. Napadána byla i celá jeho rodina a státní orgány tomu nedokázaly zabránit. Z těchto důvodů se obává i návratu do země.

Stěžovatel dále tvrdil, že rozhodnutí žalovaného nemá náležitosti správního rozhodnutí, neboť není podepsáno oprávněnou osobou. Vyjádřil přesvědčení, že rozhodnutí bylo vyhotoveno osobou, která je v rozhodnutí podepsána „za správnost“, a to nikoli v Praze, ale v příslušném azylovém středisku, kde bylo předáno stěžovateli a teprve poté bylo zasláno do Prahy k podpisu oprávněné osoby. Je zřejmé, že ve chvíli, kdy bylo rozhodnutí předáno stěžovateli, nebyla oprávněná osoba seznámena s obsahem rozhodnutí.

Stěžovatel rovněž požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně a kde je stěžovatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj. tehdy, pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku; takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně). Ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, její zamítnutí by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Rozhodovat o žádosti současně s kasační stížností je nadbytečné; odkladný účinek může trvat jen do rozhodnutí o kasační stížnosti samotné.

Nejvyšší správní soud pak přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu v mezích důvodů vymezených stížnostními body (§ 109 odst. 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není nedůvodná.

Stěžovatel především namítl nezákonnost rozsudku krajského soudu pro nesprávné posouzení právní otázky, tj. že byl a je pronásledován z důvodu uplatňování politických práv a svobod podle § 12 písm. a) zákona o azylu [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

Ze správního spisu, zejm. ze žádosti o azylu ze dne 5. 3. 2002 a z protokolu o pohovoru ze dne 12. 3. 2002, vyplynulo, že stěžovatel odešel z Moldavska především z finančních důvodů. Byl propuštěn ze zaměstnání, což přičítal tomu, že nechtěl vstoupit do komunistické strany. Na druhé straně však při pohovoru uvedl, že jej ke vstupu do komunistické strany nikdo nevyzýval, ale bylo mu naznačeno, že nedělá dobře, když tam nechce vstoupit. Stěžovatel se svým postojem ke komunistické straně prý veřejně netajil. Po propuštění z původního zaměstnání musel pracovat jako uklízeč na ulici. Výdělek mu pak nestačil na uživení rodiny.

Navíc musel platit školné. Uvedl rovněž, že obavy z návratu do Moldavska nemá, ale že se mu nelíbí demonstrace a výhrůžky ze strany křesťansko demokratické strany, která chce pád komunistické vlády.

Nejvyšší správní soud v první řadě odkazuje na dosavadní správní judikaturu, z níž plyne, že problémy ekonomického rázu nejsou bez dalšího důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Stěžovatel přitom ve správním řízení jako hlavní důvod svého odchodu z Moldavska uvedl finanční potíže. Nesouhlasil sice s politikou vládnoucí ani opoziční politické strany, nicméně z jeho výpovědi nelze usuzovat na to, že by byl pronásledován za uplatňování politických práv. Naopak uvedl, že pro své politické názory problémy neměl. Pro rozhodnutí žalovaného jsou pak rozhodné skutečnosti, které stěžovatel uvedl ve správním řízení, a jen ty mohou být základem pro jeho rozhodnutí. Je třeba připomenout, že správní orgán není povinen domýšlet či konstruovat azylově relevantní důvody, které žadatel o azyl ve skutečnosti vůbec neuplatnil. V řízení o azyl je správní orgán povinen zjistit skutečný stav věci v rozsahu důvodů, které žadatel o azyl v průběhu řízení uvedl.

Skutečnost, že v době parlamentních voleb v roce 2001 stěžovatel agitoval pro demokratickou stranu, že se účastnil demonstrací proti zavádění ruského jazyka a byl na nich opakovaně zatčen a že byl pronásledován přívrženci komunistické strany, neuvedl v žádosti a ve správním řízení, ale až v žalobě. Tato tvrzení ale již nemohou být relevantní a krajský soud je nemohl vzít v úvahu.

V druhé námitce stěžovatel upozorňoval na vady řízení před správním orgánem § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Tvrdil, že toto rozhodnutí je nicotné z důvodu absence podpisu oprávněné osoby na rozhodnutí, které bylo předáno stěžovateli.

Tuto námitku je třeba posoudit podle § 47 odst. 5 správního řádu, který požaduje, aby byl v písemném vyhotovení rozhodnutí uveden také orgán, který rozhodnutí vydal, přičemž toto rozhodnutí musí být opatřeno úředním razítkem a podepsáno s uvedením jména, příjmení a funkce oprávněné osoby.

Nejvyšší správní soud po seznámení se s obsahem soudního a správního spisu konstatuje, že stěžovatelovo tvrzení o absenci podpisu na vyhotovení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 3. 2002, které mu bylo doručeno, se zakládá na pravdě. S touto skutečností ostatně nijak nepolemizuje ani žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti, který v tomto ohledu toliko odkazuje na rozhodnutí zdejšího soudu uveřejněné pod č. 199/2004 Sb. NSS.

Na názoru, který byl v tomto rozhodnutí vysloven, přitom Nejvyšší správní soud setrvává i nadále. Jeho podstatou je to, že není-li vyhotovení správního rozhodnutí, které je doručeno účastníkovi, opatřeno vlastnoručním podpisem oprávněné osoby, ale jen předtištěným jménem, příjmením a funkcí oprávněné osoby, úředním razítkem a doložkou „za správnost“ podepsanou osobou, která stejnopisy písemného vyhotovení pořídila, pak takový postup neodpovídá § 47 odst. 5 správního řádu. Avšak za situace, kdy je součástí správního spisu vyhotovení rozhodnutí, které je podepsáno oprávněnou osobou a je i jinak bezvadné, nezakládá

tato vada nicotnost rozhodnutí, neboť je zřejmé, že rozhodnutí skutečně vydala k tomu oprávněná osoba. V podrobnostech se pak odkazuje na shora jmenované rozhodnutí.

Jde tu tedy o porušení procesního předpisu, a bylo třeba - k žalobní námitce - zkoumat, zda mohlo mít vliv na zákonnost konečného rozhodnutí ve věci. Taková námitka v žalobě byla vznesena a krajský soud se s ní vypořádal tak, že na zákonnost konečného rozhodnutí nedostatek podpisu na vyhotovení rozhodnutí žalovaného doručeného stěžovateli vliv neměl. S tímto závěrem souhlasí i Nejvyšší správní soud.

K úvahám o tom, že ve chvíli, kdy bylo rozhodnutí předáno stěžovateli, nebyla oprávněná osoba (ředitel odboru azylové a migrační politiky) seznámena s obsahem rozhodnutí a toto rozhodnutí podepsala až dodatečně je třeba dodat, že v době elektronických komunikací tyto pochybnosti nemůže vyvolávat sama o sobě jen skutečnost, že mezi pohovorem se stěžovatelem, vyhotovením rozhodnutí a jeho doručením stěžovateli uplynula krátká doba.

Stěžovatel dále uvedl, že kasační stížnost podává také z důvodu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., aniž cokoli dalšího dodal. Jelikož pouhý odkaz na zákonné ustanovení nelze považovat za stížní bod, je v tomto rozsahu kasační stížnost nepřijatelná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud zhodnotil všechny přípustné stížní námitky jako nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné jiné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně 21. dubna 2006

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu